

SOMMERFESTGUDSTJENESTE MED NATTVERD

5. søndag i treenighet

Fjellhamar kirke 19. juni 2016

Matteus 18,12 – 18

PREKEN

BIBELTEKSTEN

Hva mener dere? Dersom en mann har hundre sauer og én av dem går seg vill, lar han ikke da de nittini være igjen i fjellet og går og leter etter den som er kommet på avveier? ¹³ Og skulle han finne den – sannelig, jeg sier dere: Da gleder han seg mer over denne ene enn over de nittini som ikke har gått seg vill. ¹⁴ Slik vil heller ikke deres Far i himmelen at en eneste av disse små skal gå tapt.

Dersom din bror gjør en synd *mot deg*, så gå til ham og still ham til ansvar på tomannshånd. Hvis han hører på deg, har du vunnet din bror. ¹⁶ Men hvis han ikke hører, skal du ta med deg en eller to andre, for *etter to eller tre vitners utsagn skal*

enhver sak være avgjort. ¹⁷ Hvis han ikke hører på dem heller, skal du si det til menigheten. Men hvis han ikke engang vil høre på menigheten, skal han være som en hedning eller toller for deg.

¹⁸ Sannelig, jeg sier dere: Alt dere binder på jorden, skal være bundet i himmelen, og alt dere løser på jorden, skal være løst i himmelen.

HVOR ER DAVID?

Kan ikke dere som er barn her komme frem hit så jeg ikke er så alene her fremme. Så bra. Her er en fin gjeng, kjenner vel nesten alle. (si noen navn...) Og Rebecca og David... nei, David var ikke her. Er han ikke med i kirka i dag, kanskje Rebecca? Jo, han er det. Sitter han hos mamma og pappa da? Men jeg ser han ikke der heller. Han er kanskje på do? Pappa sjekker det nå, ser jeg. Skal vi vente på David, synes dere? Jeg synes det er best om alle er her. At ikke noen er blitt borte. Han var ikke på do heller. Noen som kan se David noe sted eller har sett han gå noe sted? Nå leter pappa og mamma litt etter han. Jeg kan jo se om han er ute da. Nei, der sitter han jo på verandaen. Og spiller på en mobil. (Banker på vinduet og vinker David inn).

Tor Martin: Der var du, David. Nå lurte vi fælt på hvor du var hen. Ingen hadde sett at du hadde gått ut. Sett deg ned her samme med oss.

David: Jeg vil ikke være her. Jeg vil gå ut igjen.

Tor Martin: Men tror du ikke mamma og pappa vil at du skal være her?

David: Men jeg vil ikke!

Dere skjønnte det kanskje, men dette hadde jeg og David avtalt. Og det var ikke tilfeldig. For i dag handler det om hva Gud og vi skal gjøre når noen blir borte, og hva vi skal gjøre hvis noen ikke vil bli funnet. Vi har jo hørt fortelling om sauene som ble borte, og om hvordan gjeteren lar de andre være igjen ut i fjellet. Der var det ikke trygt uten noen gjeter, men de hadde hverandre å være sammen med. Det var mye farligere for den ene sauene som var blitt borte og var alene. Så da leter gjeteren helt til han finner sauene som har gått seg vill. Hadde du, David, virkelig blitt borte og vi var på et farlig sted, med masse trafikk ute kanskje, så hadde mamma og pappa, og alle vi andre gått ut og lett etter deg til vi fant deg. Sånn er Gud enda mer enn oss. Han har

ikke en eneste å miste. Han tenker ikke, la meg passe godt på de nittini så det i hvert fall ikke skjer dem noe, så får jeg håpe den ene som er borte greier seg og kanskje finner tilbake. Niks, Gud tenker ikke sånn. Er en gått seg vill så er det det viktigste for Gud å finne den. For Gud er så glad i hver enkelt, han har ingen å miste.

JEG VIL IKKE!

Men hva da når sauene heller vil være alene og ikke være med gjeteren tilbake? Når David ikke vil være med inn igjen? Hva når David eller dere andre barna ikke vil gjøre som mamma og pappa sier? La oss si at David slår Rebecca hardt fordi han ikke fikk låne sparkesykkelen hennes. Og så vil han ikke si unnskyld. David syntes ikke det var noe galt med å slå. Det fortjente Rebecca siden hun ikke ville låne bort sparkesykkelen. Og han vil ikke at mamma og pappa skal bestemme at han skal si unnskyld.

Det kan mammaer og pappaer syntes være veldig vanskelig av og til. Når barna ikke vil gjøre som de sier selv om vi har snakket rolig og forklart hvorfor

flere ganger. Hva skal vi gjøre da? Skal vi bli strenge og straffe barna? Skal vi la barna få viljen sin og bestemme og gjøre akkurat som de vil? Det er det ikke alltid så lett å svare på. David må stoppes fra å slå Rebecca, men skal han tvinges til å si unnskyld?

Når vi går oss vill, når vi kommer bort fra de vi hører til, familien vår eller Jesus og kirka. Når vi roter oss bort fra det gode og begynner å gjøre dumme ting og oppføre oss dårlig mot de rundt oss. Da leter Gud etter oss for han har ingen å miste. Da vil Gud finne oss og få oss tilbake der vi hører til. Da vil Jesus vise oss hva som er godt og få oss på den veien. Og hvis vi ikke vil høre og komme tilbake, og å gjøre det gode, så vil han ikke tvinge oss. Men Jesus vil fortsetter å be oss komme, og be oss gjøre det gode. Fordi han er så glad i oss at han kan ikke la være. Sånn må vi også passe på hverandre og hjelpe hverandre til å holde oss nær til Gud og til å gjøre det gode.

Nå kan dere barna liste dere inn og tegne sauene som har gått seg vill, eller et menneske. Og kanskje

noe om hva vi kan gjøre hvis noen ikke vil komme tilbake? Bli med Marthe på stilletegnning.

BUKSESMEKKER OG ANDRE SMEKKER

På kontoret her om dagen sa Maria til meg, i flere vitners nærvær for øvrig: Beklager å måtte si det, men buksesmekken din er åpen. En hverdagslig sak men ikke så lett å si. Hadde det vært biskopen så hadde det kanskje vært enda vanskeligere? Men jeg er jo glad for at Maria sa det selv om man blir litt brydd med en gang. Det er greit å ikke gå rundt med den åpen hele dagen i møte med masse folk. Det er jo omsorg i det. Men hva hvis Maria hadde opplevd at jeg stadig ikke holder det jeg lover. At jeg glemmer ting, at jeg synger falskt, at jeg er for dominerende. Eller verre, hvis jeg var for flørtete og innpåsliten. Eller hva hvis det ble mistanke om at jeg snyter på skatten, at jeg er utro, eller jeg i en del sammenhenger sier jeg ikke tror på at Jesus virkelig har stått opp fra de døde. Hadde Maria sagt noe da hvis smekken var mye mer enn buksesmekken? Eller noen av dere andre? Hadde dere ringt biskopen og bedt han ordne opp?

Å VINNE SIN BROR

Legg merke til at oppfordringen om å vise hverandre til rette er gitt til den enkelte. Ikke til en leder. Det er først helt til slutt at menigheten trekkes inn. Utfordringen er gitt til deg som står midt i det. Du og jeg er vår brors vokter. Og det første steget er alltid mellom deg og meg. Prøv og løs det lavest mulig nede. Ta det opp der, og ikke med andre. Selv om det er mye enklere og behageligere. La din bror får høre det du har å si, gi han anledning til å forklare seg, til å forstå han, og han til å forstå deg. For det er sjeldent svart-hvitt. Det er vel alltid to sider av en sak. På tomannshånd kan det best få rom og trygghet. Der er det sjansen er best til å få din bror til å høre på deg, så du kan vinne din bror. Få seire er viktigere enn disse.

Ville jeg tålt å bli talt til rette på langt mer alvorlig smekker enn buksesmekken? Ville jeg tatt i mot rettleidingen? Det hadde vært en skjellsettende korsvei i mitt liv, og Gud hjelpe meg til at jeg hadde kunnet takle irttesettelsen, ydmykelsen, skammen, oppgjøret, tro tilgivelsen, og å reise meg igjen. Det viktigste for at en slik korsvei kunne gå

bra, var at jeg opplevde at den som viste meg til rette ville meg vel. Og ville hjelpe meg tilbake til det gode, til de gamle stier. For sannheten og godhetens skyld, for fellesskapets skyld og for min egen skyld.

Vi står i mange slike korsveier i livet. I familien, med venner, på jobben og skolen. Når vi må ta opp noe med hverandre. Det er korsveier hvor slaget står. Kan vi vinne vår bror, vår kone, våre barn, våre kollegaer i de små korsveiene, gi og ta i mot irttesettelse, så ruster vi oss til også å greie det ved de store korsveiene. Og kan vi gå inn i det med at vi vil hverandre vel, vi vil hjelpe hverandre til det gode, så øker vi sjansen ytterligere. Paulus sier det så godt i 2. Kor 10,1: Jeg formaner dere ved Kristi egen vennlighet og mildhet.

GUD HAR INGEN Å MISTE

Vår tekst i dag om sauene som er gått seg vill og om irttesettelse av en bror, er båret av det som hele bibelen er båret av: En god Far som leter etter sine barn. Bibelens røde tråd er fortellingen om Gud som leter, om den store leteaksjonen. Ikke om

mennesket som søker Gud, men om Gud som uavbrutt søker oss. Han som ikke har en eneste å miste. Og som vil vise oss de gamle, gode stier. Hvis vi vil. Og vil vi ikke så gir han ikke opp. La oss heller ikke gi opp. Vi er hverandres voktere. I kjærlighet til det gode. Vi trenger hjelp fra hverandre. Til å kjenne Guds veier, hans tanker, hans kjærlighet. Ikke minst når vi står i en korsvei, og vi ydmykt må endre oss selv og vende om. Til de gamle stier, til veien til gode, til Gud.